

Arrest

nr. 206 076 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet. Verzoekers verklaren deze asielaanvraag in te dienen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaf dat verzoeker gelogen zou hebben over het tijdstip van zijn aankomst in Pakistan. Verzoeker wenst hier aan toe te voegen dat hij niet meer exact weet wanneer hij in Pakistan aankwam, haalt vervolgens aan dat zij analfabeten zijn en dat hij zich baseerde op wat zijn moeder hem vertelde. Voorts haalt hij zijn jeugdige leeftijd aan op het tijdstip van zijn verhuis naar Pakistan. Verzoekers verklaren bovendien te vrezen dat hun (schoon)moeder en (schoon)broer Q. A., die volgens hun verklaringen nog in Pakistan verblijven, binnen afzienbare tijd zullen gerepatrieerd worden. Verzoekers stellen tot slot vijanden te hebben in Afghanistan met banden bij de taliban en de overheid. Verzoekster haalt bovendien aan wel in Kaboel te kunnen wonen doch stelt dat dit onmogelijk is voor verzoeker aangezien zijn problemen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van hun eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan hun (recente) herkomst uit Laghman en hun beweerd vluchtmotieven. Er werd eveneens gesteld dat verzoekers over een veilig verblijfsalternatief beschikten in Jalalabad. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing in het arrest nr. X van 22 maart 2016.

In het kader van hun tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan hun beweerd problemen in Afghanistan. Evenmin maakte verzoeker zijn beweerd lange en onafgebroken verblijf in Pakistan aannemelijk en boden zij geen zicht op de plaats(en) waar zij verbleven voor hun aankomst in België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing in het arrest nr. X van 16 november 2017.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: twee lege enveloppes, gedateerd op 24 februari 2017 en 8 maart 2017.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.2. Daargelaten de discussie of de Dienst Vreemdelingenzaken een recent arrest van deze Raad, gevoegd aan hun verzoekschrift, weigerde in ontvangst te nemen en hun advocaat dit arrest zou hebben overgemaakt via e-mail aan het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift voorts beperken tot het opnieuw aanhalen van argumenten die zij eerder in hun beroep in het kader van hun vorige procedure voor de Raad bij hun tweede asielaanvraag naar voren hebben gebracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekers hun tweede asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 16 november 2017, werd vastgesteld, met name:

“De Raad volgt verzoekers niet in zoverre zij voorhouden dat hun laaggeschooldheid of vermeende trauma’s die zij zouden opgelopen hebben in hun land van herkomst of op weg naar België verklaren waarom zij blindelings het advies van anderen hebben gevolgd in het afleggen van valse verklaringen in het kader van hun eerste asielaanvraag. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster verklaarde tot de twaalfde graad naar school te zijn geweest, hetgeen bezwaarlijk duidt op een lage scholingsgraad (administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 15, verklaring DVZ, rubriek 11), tonen verzoekers niet aan dat hun laaggeschooldheid hun verstandelijke vermogens aantast en dat zij hierdoor niet in staat zijn zich te vergewissen van het belang van meet af aan correcte verklaringen af te leggen over alle aspecten van hun asielrelaas. Evenmin blijkt dat verzoekers getraumatiseerd zijn door wat zij hebben meegemaakt. Verzoekers leggen geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat hun oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn om het belang in te zien van een waarheidsgetrouw asielrelaas.”

5. Aan verzoekers hun Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij jarenlang als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan hebben geleefd, noch bieden zij enig zicht op de plaats(en) waar zij voorafgaand aan hun komst naar België in of buiten Afghanistan hebben verbleven. Bijgevolg maken zij niet aannemelijk dat zij afkomstig zijn uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Gelet op het voorgaande is het betoog over de veiligheidssituatie in casu niet dienstig.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 mei 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij eveneens hebben verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er met dit arrest geen rekening werd gehouden, niettegenstaande het hier eenzelfde problematiek betreft en verzoekende partijen zich in dezelfde situatie bevinden. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij een zeer sterk dossier hebben, zij door UNHCR werden ondervraagd en hun biometrische gegevens op de documenten overeenkomen. Voor wat betreft de subsidiaire bescherming wijzen verzoekende partijen naar een uitspraak van een Franse rechtbank waarbij gesteld wordt dat er in Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van enkele algemene opmerkingen en kritiek, zonder echter een ander licht te werpen op de beschikking van 7 mei 2018.

Betreffende de kritiek van verzoekende partijen dat zij verwezen hebben naar een arrest van de Raad, maar dat hier/met dit arrest geen rekening werd gehouden, herhaalt de Raad de grond in de beschikking van 7 mei 2018 waar in dit verband wordt opgemerkt dat *“Daargelaten de discussie of de Dienst Vreemdelingenzaken een recent arrest van deze Raad, gevoegd aan hun verzoekschrift, weigerde in ontvangst te nemen en hun advocaat dit arrest zou hebben overgemaakt via e-mail aan het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.”* Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op.

Waar verzoekende partijen ter terechtzitting erop wijzen dat zij door UNHCR werden ondervraagd, wijst de Raad erop dat in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. X van 16 november 2017 het volgende werd vastgesteld met betrekking tot een door hen aangebracht schrijven van UNHCR: *“Bij een aanvullende nota van 24 oktober 2017 voegen verzoekers een brief waarin UNHCR aan hun raadsman informatie verstrekt met betrekking tot de registratie van verzoeker bij het regionale kantoor van UNHCR in Pakistan. Dient evenwel te worden vastgesteld dat dit document, wat de inhoud betreft, op verschillende punten niet in overeenstemming kan worden gebracht met verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken. Vooreerst is er de vaststelling dat verzoeker bij UNHCR geregistreerd staat als geboren op 1 januari 1984, daar waar hij voor de Belgische asielinstanties steeds heeft volgehouden op 28 mei 1985 te zijn geboren. Het argument dat er een fout zou zijn gebeurd bij de registratie in 2006 is, blijkt nergens uit en is zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing, niet afdoende. Vervolgens moet worden opgemerkt dat uit de brief blijkt dat UNHCR fotokopieën werd bezorgd van twee PoR-kaarten, doch dat verzoeker slechts één kaart heeft voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, zodat de vraag mag worden gesteld waarom hij ook de tweede kaart waarover hij klaarblijkelijk beschikt niet neerlegt in het kader van zijn asielprocedure. Volgens UNHCR is verzoeker houder van twee PoR-kaarten, een uitgegeven in 2006/2007 (met vervaldatum 31 december 2009) en een uitgegeven in 2010 (met vervaldatum 31 december 2015). Nochtans verklaarde verzoeker in totaal drie keer een PoR-kaart te hebben gekregen, in 2006, 2009 en 2012 respectievelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Er kan niet worden aangenomen dat de kaart die volgens UNHCR in 2010 werd uitgegeven en op 31 december 2015 zou zijn vervallen overeenstemt met de kaart die door verzoeker werd voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, aangezien hij verklaarde deze kaart eind 2011 of begin 2012 te hebben gekregen en ze volgens hem maar drie jaar geldig was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). De brief strookt op dit punt overigens niet met informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat PoR-kaarten met vervaldatum 31 december 2015 in de periode februari-juli 2014 werden uitgereikt. Tot slot stelt de Raad vast dat waar UNHCR bevestigt dat*

verzoeker in 1994 in Pakistan zou zijn aangekomen, verzoeker verklaarde pas na de dood van zijn vader tijdens de taliban-invasie in 1995 of 1996 te zijn vertrokken uit Afghanistan (stuk 14, verklaring meervoudige aanvraag, punt 15). Dat verzoeker zich heeft vergist wat betreft het jaar en de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn vermoord en hij vervolgens zijn land van herkomst zou hebben verlaten, kan gelet op het ingrijpende karakter van deze gebeurtenissen niet worden aangenomen.” (eigen onderlijning).

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Dat de biometrische gegevens van verzoeker overeenkomen met de PoR-kaarten wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen en evenmin aan de vaststellingen dat (i) geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging vanwege de vijanden van zijn vader, en (ii) verzoekster geen vrees voor vervolging omwille van eigen feiten aantoot vermits zij toegeeft in het verleden gelogen te hebben over haar voorgehouden vrees voor de Taliban.

Wat betreft de argumentatie van verzoekende partijen omtrent de subsidiaire bescherming, benadrukt de Raad dat aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partijen niet wordt getwijfeld. Verzoekende partijen maken echter, zoals eerder in de beschikking van 7 mei 2018 werd opgemerkt, niet aannemelijk dat zij jarenlang als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan hebben geleefd, noch bieden zij enig zicht op de plaats(en) waar zij voorafgaand aan hun komst naar België in of buiten Afghanistan hebben verbleven. Bijgevolg maken zij niet aannemelijk dat zij afkomstig zijn uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partijen om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen brengen echter geen elementen aan waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Ze maken derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

De verwijzing van verzoekende partijen naar een -door hen ter zitting door middel van een aanvullende nota neergelegde- uitspraak van een Franse rechtbank waarin gesteld wordt dat er in Kaboel een situatie heerst van willekeurig geweld conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is bijgevolg, gelet op het voorgaande, ter zake niet relevant of dienstig.

Bovendien bindt het betreffende arrest nr. 17045561 van het Franse CDA, ‘Cour nationale du droit d’asile’, van 9 maart 2018, gelet op het feit dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c), op generlei wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en/of de Belgische asielinstanties. De vaststelling dat men in buurlanden en/of andere landen in Europa op basis van bepaalde (al dan niet dezelfde) informatie soms tot andere visies komt en verschillende gevolgtrekkingen neemt omtrent de veiligheidssituatie in welbepaalde landen of regio’s van herkomst in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet -wat ook binnen eenzelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen-, is daarenboven, gelet ook op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat zij een zeer sterk dossier hebben en hun biometrische gegevens op de documenten overeenkomen, zonder echter *in concreto* in te gaan op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 7 mei 2018 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS